

Δ α

ΚΑΜ

Η

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐκδίδεται ἀναλώμασι

Ι. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΙΑΙΣΣΟΥ»

(Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Λέξα),

1871

733

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

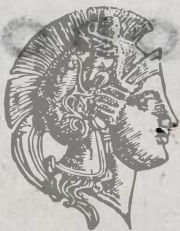
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐκδίδεται ἀνελλιπῶς

Γ. Χ. ΚΟΥΡΤΕΛΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΙΑΙΣΣΟΥ»

(Ὁδὸς Μουσεῶν καὶ Λέκκ).

1871

Η

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ

1871

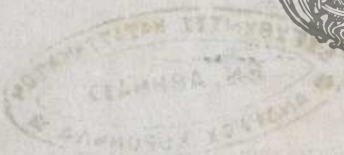
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΟΣΗ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

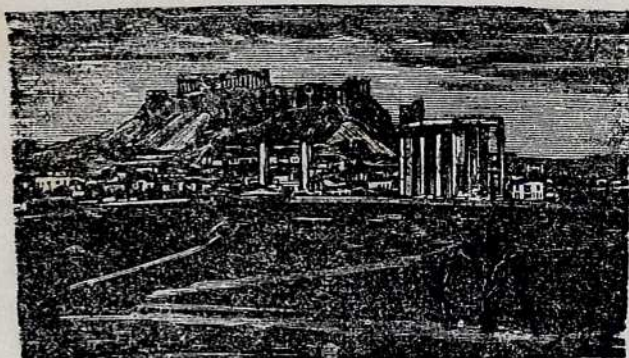
ΑΘΗΝΑΝ

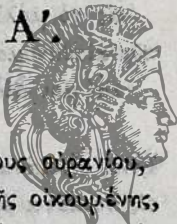
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΕΚΔΟΣΗ

1871

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΒΡΑΧΕ ὕψους οὐρανόυ,
 σκοπιᾶ τῆς οἰκουμένης,
 βράχε πλήρης μυστηρίου,
 ὦ Ἀκρόπολις σεπτῇ,
 ὦ μητρὸς πεφιλημένης
 εὐφυῖα λαξευτή!

Ἡ ψυχὴ μου ὅταν χάσῃ
 τὴν ὁδὸν τῆς τὴν εὐθεΐαν,
 ὅταν πληθὸς με ταρασσῇ
 ἀπαισίων λογισμῶν
 καὶ ψυχρὰν ἀμφιβολίαν
 αἰσθανθῶ χωρὶς παλμῶν,

Τότε μέσῳ ἐρειπίων
 βαίνω· αἴφνης γόνυ κλίνων
 τὰ ἀσπάζομαι δακρύων·
 — εἶνε μάρμαρα — ῥιγῶ·
 μὴ δὲν εἶμαι τῶν Ἑλλήνων
 ἐν ἐρείπιον κ' ἐγώ ;

Τὸ παρὸν ὥραϊον πλάττω
 διὰ τοῦ ἀρχαίου κόσμου
 καὶ ὁδὸν λαμπρὰν χαράττω
 εἰς τὸ μέλλον, ἔσαι·
 πῦρ αἰσθάνομαι ἐντός μου
 καὶ μοι δίδεται ζωή.

Εἶνε, εἶνε ἀναγκαῖον
 εἰς τοιαῦτα ἔργα θεῖα
 παρελθόν, πηγὴ γενναίων
 φρονημάτων, ὑψηλῶν·
 ἐν σιγῇ, ἡ ἀρμονία
 ἀναμνήσεων καλῶν !

Ναί· ἡ πάροδος αἰώνων
 ἀποθέωσιν προσφέρει
 καὶ ὁ χρόνος ῥυτιδόνων
 τὰς ῥυτίδας ἀφαιρεῖ
 ἐποχῇς, ἥτις ἐξαίρει
 λάμπον μέτωπον εὐρύ !

Τοῦ μαρμάρου ἡ σκωρία
 ἂν ἐπίχρυσος καλύπτῃ
 τὰ ἀθάνατα μνημεῖα,
 ὧν αἰῶνες αἱ στιγμαί,
 καὶ ἡ Καρυατὶς ῥίπτῃ
 τὸ φορτίον τῆς χαμαί,

Ὅταν ὁ κισσὸς πλανᾶται
 εἰς ἀκάνθας ξηρανθείσας
 καὶ τοῦ ὕδατος κοιμᾶται
 ἐντὸς λάκκων ἡ φῶς,
 καὶ εἰς καλλοῖν φθαρείσας
 ὑποκρύπτεται ζῶη.

Τῶν περιλαμπῶν κτιρίων
 ὡραιότερος ἀκόμα
 ὁ σωρὸς τῶν ἐρειπίων
 εἶνε τότε ὁ πολὺς,
 καὶ τὴν κόνιν εἰς τὸ χῶμα
 τῶν προγόνων σου φιλεῖς.

Μεταξὺ μαρμάρων νέων
 δὲν ἀκούετ' εἰς τὸ σκότος
 Ζέφυρος ἡδὺ προσπνέων,
 μυστηριωδῶς θρηνηῶν·
 δὲν ἤχεϊ ἐκεῖ ὁ κρότος
 τῶν βημάτων ἀλγεινόν.

Καλλιτέχνης εἶν' ὁ Χρόνος
 ἐπὶ καλλιτεχνημάτων
 ἐργαζόμενος ἀπόνως·
 καὶ εἰς ἔργα θαυμαστά
 τὴν γλυφὴν αὐτοῦ χαράττων
 θεῖα ταῦτα παριστᾷ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Σὲ θαυμάζουν, ὦ Ἀθῆναι,
 πόλις ἐρειπωμένη,
 αἱ κλειναὶ ψυχὰι ἐκεῖναι,
 τὰς ὁποίας συγκινεῖς,
 ἅς τὸ μάρμαρον θερμαίνει
 καὶ πονοῦν ἐὰν πονῇς.

Ἀνεγείρουν τὸν χισσὸν σου,
 ἵνα κάλλιον θαυμάσουν
 τὸ ὡραῖον πρόσωπόν σου·
 ἐνῶ ὕπνος σε κρατεῖ,
 τ' ὄνειρόν σου δὲν ταρασσούν·
 βαίνουν ἀκροποδῆτί.—

Ἀναζοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ
ἀναμνήσεις ζωογόνοι,
ἐκ τῶν λίθων ἱστορία
ἀναθάλλει φοβερὰ,
κλίνει τότε τις τὸ γόνυ
αἰσθανόμενος πτερὰ.

Ἄλλ' ἡ ἱστορία κράζει·
«Οἴμοι! ἀπώλεσθι πλέον
πᾶσα δόξα!» καὶ στενάζει
δι' ἐλπίδ' ἀπατηλὴν
καὶ με ὄμμα τότε κλαῖον
κλίνει τις τὴν κεφαλὴν.

Β.

Γῶν ἐθνῶν ἡ ζῶσα Μοῦσα,
τῶν μεγάλων ἡ προστάτις,
ἡ Ἑλλάς, τὴν γῆν πληροῦσα,
εἰς τὰς πύλας κυανοῦ
καὶ εὐρέος οὐρανοῦ
ἔθεσε τὸ σφράγισμά της.

Καὶ ὁ Ἕλλην ὁ ἀρχαῖος
 ἔνθους ἔστησε βαθμίδα
 ὑψηλὴν, δι' ἧς εὐθέως
 μὲ Θεοὺς ἀπλοῦς θνητὸς
 ἐκοινώνει, τὴν ἐλπίδα
 ἔχων πάντοτε ἐντός.

Οὐρανὸν καὶ γῆν συνήνου
 ἀποθέωσις τὸ πάλαι,
 κ' ἐκ τοῦ δώματος ἐκείνου
 τῶν Θεῶν ἐπὶ τῆς γῆς
 ζωφράς μαρμαρυγῆς
 λάμψεις ἐπιπτον μεγάλαι.

Πόθεν ἤρχιζε τὸ Θεῖον,
 καὶ τὸ ὄριον ποῦ ἦτο
 τοῦ θνητοῦ; Τὸ μεγαλεῖον
 εἶχε πέρας; Ἡ ἀρχὴ
 τούτου ποῖα; — Ἦγνοεῖτο.
 — Δὲν δεσμεύετ' ἡ ψυχὴ!

Ἐπλαττον τῇ φαντασίᾳ
 Ὀλυμπον, θεοὶ ἐκεῖνοι
 καθιστάμενοι! ὅποια
 ποίησις, θεῶν κοιτίς!
 Εἰς τὸ ποίημα αὐτῆς
 ἴδε! ὕμνους ἀπευθύνει

Οὕτω σεβαστὴ θρησκεία
 τὸ ὥραϊον πάλαι ἦτο,
 καὶ ἡ τέχνη ὑμνωδία,
 πρὸς τὸ θεῖον ὀφειλή.
 διὰ κάλλους ἐκοσμεῖτο
 πᾶσα σκέψις ὑψηλή.

Αἴφνης δὲ κολοσσιαίαν,
 ἕνα θέτουσαν αἰῶνα
 πάντων ἀνωθεν, ιδέαν
 συλλαβὼν ὁ Περικλῆς,
 ἐπὶ ἔδρας ὑψηλῆς
 ἔθετο τὸν Παρθενῶνα.

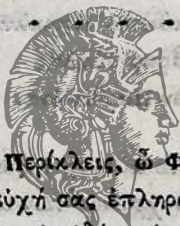
Κ' ἔκτοτε αἰῶνες τόσοι
 πρὸ τῶν χρόνων τῶν ἀρχαίων
 κεκυφότες ὠχρίῳσι,
 ὅτ' ἠνώθησαν ὁμοῦ
 ἡ ιδέα καὶ τ' ὥραϊον
 διὰ ἰσχυροῦ δεσμοῦ.

Τὴν ιδέαν τύπου θείου·
 τὸ βεμέλιον θρησκείας
 ἀληθοῦς καὶ αἰωνίου,
 ἥτις σέβας προκαλεῖ,
 ἣν ἠγνόουν οἱ πολλοί,
 προμαντεύει ὁ Φειδίας!

Σταθερά φιλοσοφία
πρὶν τολμήσῃ νὰ ἐκφράσῃ
τὸ τοιοῦτον, — ἐδειλία.

Τρέμων, ἀνυπομονῶν
ὁ Φειδίας τὸ χαράσσει
εἰς ἐλέφαντα στιλπνόν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ὦ Περικλεῖς, ὦ Φειδία,
ἡ εὐχή σας ἐπληρώθη.
Εὐγενὴς ἰδέα μία
ἔχουσα λαμπρὰς ὁρμάς,
οἱ αὐτοὶ ἐπίσης πόθοι
ἐβασάνισαν ὑμᾶς.

Καὶ σὺ μὲν τῆς ἐξουσίας
τὴν γλυκύπικρον κρατῆρα,
ὦ Περικλεῖς, μετὰ βίας
ἐξεκένωσας πολλῆς,
καὶ ἀπέμειν' ἡ ἰλὺς
εἰς τὴν τρέμουσάν σου χεῖρα.

Παραφόρως δὲ ὠρμήθη;
 αἵματος νὰ ρίψῃ; κῦβον!
 ἔκρινες ἢ ἡπατήθης;
 Δὲν δικάζεσ' ὑφ' ἡμῶν.
 Τίς ἐχέφρων εἰς τὸν Φαίθον
 προσηλόνει ὀφθαλμόν;

Σὺ δὲ πάλιν τὰς Ἀθήνας,
 ἀδελφὲ τοῦ Περικλέους,
 ὡς Θεοῦπολιν λαμπρύνας
 ἔπταισας πολὺ, πολὺ.
 ὦ! τὸν κόρον προκαλεῖ
 πᾶν τι εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Βράχον κατὰ Ἀμαζόνος
 ἤγειρες εἰς τὴν ἀσπίδα
 τῆς Θεᾶς, ἀλλὰ σὺ μόνος
 ἐκρημνίσθης ὑπ' αὐτόν!
 Εἶχες κλαίουσαν πατρίδα
 μόνον πρὸ τῶν τελευτῶν!

Ἀλλ' ἡ δόξα ἄνευ πόνων
 εἰς τὴν γῆν δὲν ἀποκτᾶται
 ὁ παλαίων πρὸς τὸν χρόνον
 ὅμως ἔνθεος θνητός,
 ἄλλος Προμηθεὺς αὐτός,
 καίτοι πάσγων δὲν ἡττᾶται.

Πόσον ἔχει μεγαλεῖον
 πόνος, ὃν αἰσθάνεται τις
 τὰ πτερὰ αὐτοῦ τανύων
 καὶ τὸ τέλειον ζητῶν,
 κεραυνούς δ' ὡς ὑπιδέτης,
 εἰς τὰ νέφη συναντῶν!

Γ.

Ἡσρίλυπος καὶ σύνγους βαίνων
 ἐδῶ, ἐν μέσῳ εἰρειπίων,
 καὶ ἀνακούφισιν προσμένων
 λαθραίως κάποτε δακρύων.

Τοῦ παρελθόντος ράχη σῶρω,
 ἐνῶ διὰ τῆς φαντασίας
 ἐξ εἰρειπίων ἀνεγείρω
 οἰκοδομὴν παρηγορίας.

Ἑλλάς, πατρίς πεφιλημένη,
 εἶνα ψυχρὸς ὡς λίθος φύσει
 ἐκεῖνος, ὅστις ὑπομένει
 ἀδακρυτὴ νὰ σ' ἀτενίσῃ.

Ὡς ἄλλοτ' ὅμως εἶν' ἐπίσης
 ὁ οὐρανὸς γλαυκός, ὠραῖος
 καὶ μεγαλοπρεπὴς ἡ φύσις
 ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ ματαίως!

Ἴδὲ! ὁ ἥλιος πρὶν δύσῃ,
 τὴν τοῦ Ὀλύμπου ἀποικίαν
 ζητεῖ ἀκμαίαν νὰ φωτίσῃ,
 θαρρεῖς αἰσθάνετ' ἀγωνίαν.

Ἀλλὰ ἐρείπια φωτίζει,
 ἐρείπια μεγαλονόας!
 Οἱμοὶ! νὰ ἴδῃ δὲν ἐλπίζει
 τοὺς χρόνους πλέον τῆς εὐκλείας.

Καὶ δύνει! Οὕτω μὴ εὐρίσκων
 ὁ Ἕλληρ τὸς θεοὺς τοῦ πλέον;
 ἐσβέσθη ὅμοιος πρὸς δίσκον
 ἡλίου, ὀπισθεν ὀρέων.

Τῆς δύσεως ἐκλείσθ' ἡ πύλη!
 Ἀλλ' αὔριον; πάλιν πρῶτα.
 Τίς οἶδεν! ἴσως ἀνατελεῖ
 πρὸς ταύτην ἡ Ἑλλάς ὁμοία.

Δ'.

Ἀθῆναι, βασιλὶς πλουσία
 μὲ Παρθενῶνα ἑστεμμένη,
 κοιτὶς ὀπόθεν ἡ σοφία
 ἐξῆλθεν ἐν τῇ οἰκουμένῃ.

Αἰδέμεων ἐγεννάσσο μόλις,
 ὅτ' ἐνεφύσησ' ἡ Παλλὰς
 εἰς τὴν ψυχὴν σου, φίλη πόλις,
 πολλὰς ιδέας καὶ ιδέας καλὰς.

Σοὶ ἐνεφύσησεν ἐπίσης
 δύναμιν, θάρρος, σωφροσύνην,
 ὥστε γενναίως νὰ τολμήσῃς
 τὴν τέσσην πτῆσίν σου ἐκείνην.

Ἦτο προστάτις σου, ψυχὴ σου.
 Πρὸς ταύτην δεῖγμα σεβασμοῦ
 ἀνῆλθ' ἡ πρώτη προσευχή σου,
 τὸ πρῶτον νέφος τοῦ βωμοῦ.

Ἐν ὀνόματι ταύτης πάντων πρώτου
ἀψέλλισας, ὡς πρὸς μητέρα
τὸ πρῶτον τέκνον τῶν ἐρώτων !
Φωνὴ ὑπάρχει γλυκυτέρα ;

Καὶ ὅτε ταύτης ἡ σοφία
σ' ἔδειξ' ἐν τέχνῃ εὐκλεᾶ,
ἀκτινοβόλος κατοικία
ἐδόθη τότε τῇ Θεᾷ.

Καὶ αὕτη χρυσελεφαντίνη
ὑπὸ τεχνίτου διεπλάσθη,
ὅποῖαν ἐν ψυχῇ γαλήνῃ,
ὡς ὄνειρον τὴν ἐφάντασθη.

Σεμνὴ παρθένος καὶ ὡραία,
γλυκεῖα, ἅμα δ' αὖστηρὰ,
ζυάισθητος, ἀλλὰ γενναία,
οὐχὶ Κυθέρεια ἀβρά.

Οὐχὶ Θεότης μειδιῶσα
καὶ βαυκαλίζουσα τὰ πλήθη,
τὰ ῥόδα μόνον ἀγαπῶσα
εἰς τὰ ἡμίγυμνά της στήθη.

Οὐχί· Κυθέρεια δὲν ἦτορ·
 ἦν τοῦ ὠραίου ἡ ψυχὴ
 καὶ μὲ ἀνδρίαν ἐκοσμεῖτο
 ἄγνῃ, ὡς κόρης προσευχῇ.

Τὸ μέτωπον σοφῶν ἐμφαίνει
 ἰδέας ὑψηλάς, εὐρείας·
 — εἶνε ἀκτὶς ἐκπεμπομένη
 ὑπὸ θεᾶς τῆς Ὀλυμπίας.

Ἐχθρόν κατὰ τῶν Ἀθηναίων
 ὁ Πέρσης ὁδηγεῖ σωρόν,
 νικᾷ κατὰ ξηρὰν παλαίον
 ὁ Μιλτιάδης τὸν ἐχθρόν.

Καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξ ἄλλου
 νικᾷ ἐπάνω τῶν κυμάτων,
 ἀπὸ κινδύνου δὲ μεγάλου
 σώζετ' ἡ χώρα τῶν θαυμάτων.

Πῶς ἠφάνισθη πλὴν τὸ στίφος
 τῶν Μήδων τῶν κατακτητῶν;
 — Διηύθυν' ἡ Παλλὰς τὸ ξίφος
 τῶν δύο τούτων μαχητῶν.

Εἰς δεσμωτήριον ἐκπνέων
ὁ πανδαιμόνιος Σωκράτης,
εἰς κόσμον φέρεται ὠραῖον
ἰσχύος ἄλλης ὑπερτάτης.

Καὶ λέγει: «Φίλοι μου, θαρβείτε
ὁ θάνατος εἶν' ἀλλαγὴ
ζωῆς, ἥτις ζωὴ καλεῖται,
φθαρτὴ διότι εἶν' ἡ γῆ.»

Καὶ λέγει πῶς ἀποφασίζεται
διὰ ψυχῆς ἀθανασία.
— Ἡ ἐμπνευσις τοῦ χορῳστέεται
εἰς τῆς Παλλάδος τὴν σοφίαν.

Τὰς χεῖράς του ὁ Ἕλλην τείνει
παράλυτος εἰς τὰ δεσμὰ,
ἀλλ' εἷς, εἷς μόνος ἐν ἀμύνῃ
ἀποκχλύπτει τὰ ὦμα

βουλευμάτα τῆς τυραννίας,
τὸ βλέμμα τοῦ λαμπρὸν ἀστράπτει,
δι' εἰφραδοῦς διηκτορίας
τὸ πῦρ εἰς τὰς ψυχὰς ἀνάπτει.

Ὁ Δημοσθένης ! παρεκάλει
 νὰ ἀνακύψῃ ὁ λαός·
 — ἀλλ' εἰς τὸ οὔς αὐτοῦ ἐλάλει
 κρυφὰ ἡ ἄνασσα Θεός.

Ἀγῆρω δόξαν τῆς Ἑλλάδος
 ὁ Περικλῆς διενόηθη·
 — καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς Παλλάδος
 πρὸς τὸν σκοπὸν του παρωρμήθη.

Ἰδοὺ, ἰδοὺ τῶν Ἀθηναίων
 ἡ μήτηρ ἄμα καὶ Θεά·
 δῶρον τοῖς ἔδωκεν ὠραῖον,
 νοῦν σώφρονα καὶ ὑγιᾶ.

Ε'.

Τὸ ἄρμ' ἀνέρχεται τοῦ Φοίβου
 ὑπὲρ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων,
 πληροῦται βαθμηδὸν θορύβου
 ἡ πόλις νῦν τῶν Ἀθηναίων.

Ἰθιούμενοί τε καὶ ὠθοῦντες,
προσέρχοντ' εἰς τὴν ἀγοράν
οἱ πωληταὶ φιλονεικοῦντες
διὰ ὠφέλειαν μικράν.

Ἀκούεταί που μετὰ κρότου
δούλου φωνὴ μαστιγομένου
ὑπὸ σκληροῦ οἰκοδεσπότη
λίαν πρῶτ' ἐγειρομένου.

Εἰς μέγαρα μορφῆς πλούσιας
τὰ δαίγματα νυκτερινῆς
φαίνονται ἐπὶ ἀκρασίας,
καὶ που διέρχεται εὐγενής

ἐκ τῶν εὐπατριδῶν τις νέος
ἀπὸ τοῦ πότου ἐπιστρέφων,
μὲ ἄνθη καὶ μὲ ῥόδα τέως
τὴν κόμην του ἐν μέθῃ στέφων.

Τὰ ἐργαστήρια κναφέων
βρίθουσιν ἤδη φοιτητῶν
καὶ ἀποπτύουν τῶν κουρέων
τὰ χεῖλη λόγων συρφετόν.

Καὶ σχίζουσιν οἱ ἀγορανόμοι
τὰ πλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ,
πρίν δ' ἢ παρέλθωσιν ἀκόμῃ
ἀκούετ' εὖλογος ἀρά.

Οἱ Σκύθαι πάλιν οἱ τοξόται
παρέχουν γέλωτος αἰτίαν,
τραχύφωνοι αὐτοὶ ὅποτε
ἐπιτηροῦν τὴν εὐταξίαν.

Εἰς φιλοσόφων τὰς οἰκίας
συναζοντ' ἤδη μαθηταί,
ν' ἀντλήσουσιν γάματα σοφίας
ἐπίμονοι ἀχροαταί.

Πρὸς τὸ γυμνάσιον δὲ ἄλλοι
τὸ βῆμά των βραδὺ εὐθύνουν·
γίνετ' ἐνταῦθα λόγων πάλῃ,
ἀργοὶ τὰ πάντα ἐπικρίνουν.

Ἄλλ' ἄνω στρέψατε τὸ βλέμμα.
Ἐν ἀπαστράπτοντι φωτὶ
ὁ Παρθενῶν, ὡς λάμπον στέμμα,
τῆς Ἀκροπόλεως κρατεῖ.

Ἀνέλθωμεν ἐκεῖ ταχέως·
 θέλει τροφήν ἢ φαντασίαν·
 ὁ οὐρανὸς εἶνε ὥραιος,
 ἀνέφελος εἶν' ἢ πρῶτα.

Ἐφθάσαμεν τοῦ Μνησικλέους
 ἰδοὺ ἡ κλίμαξ ἡ καλὴ,
 δι' ἧς ἀνέβη εἰς τοῦ κλέους
 τὰ δώματα τὰ προσφιλῆ.

ὦ! στῆτε πρὸ τῆς πενταπύλου,
 εἰσόδου, πρὶν ἐντὸς προβῆτε·
 εἰς τὴν σκιὰν τῆς ἐξαστύλου
 ἐδῶ στοᾶς ὀλίγον στῆτε.

Θαυμάσατέ την· μεγαθύνει
 τὸν ἄνθρωπον ὁ θαυμασμός,
 τὰ ὅρια ψυχῆς εὐρύνει,
 ἀναπτεροῦτ' ὁ λογισμός.

Ἐδῶ ἐπὶ τῶν Προπυλαίων
 ἡ χεὶρ τεχνίτου φημισμένου
 διέχυσέ τι τὸ ὠραῖον,
 ὥσει μειδίαμα παρθένου.

Ἐδῶ τοῦ λίθου ἡ λαμπρότης
 ἀντανακλᾷ τὸ κυανοῦν
 τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ ἐν πρώτοις
 ἀντανακλᾷ εὐρέα νοῦν.

Οὕτως ἐδώρησεν ἡ φύσις
 τὸ μάρμαρον ἐν ἀσθονίᾳ,
 νὰ κατὰ πτρίξῃται ἐπίσης
 καὶ ἥλιος καὶ εὐφυΐα.

Ἐπὶ βαθμίδων μαρμαρένων
 τριῶν πρὸς δεξιὰν ἡμῶν
 ὑψοῦται τις ναὸς καλλύνων
 τὸ Πύργον καὶ ἐπικοσμῶν.

Εἶνε τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου
 καταθεσάσης τὰ πτερὰ της.
 Ἐπάνω βράχου ἐλευθέρου
 ἐστήθησαν τὰ τρόπαιά της.

Θριάμβους νῦν ἡ ζωοφόρος
ἐπιδεικνύει τοῦ ναοῦ·
κατὰ τῶν Μήδων νικηφόρος
ὄρμα δρᾶξ Ἑλληνος λαοῦ.

Εἰσέλθωμεν ἐξ εὐωνύμων
εἰς οἶκημα εὐρὺ, ἐγκλεῖον
τοῦ Πολυγνώτου περιφήμων
εἰκόνων πλῆθος καὶ πλουσίων.

Ἴδου ὁ παῖς τοῦ Λαερτιάου
τὰ βέλη δόλω ἀφαιρῶν
τοῦ Φιλοκτήτου τραυματίου
καὶ πᾶσχοντος ὀδυνηρόν.

Καθῆκον μέγα ἐκπληρώσας
ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς βίας,
δὲν συγκινεῖται, ὡς λυτρώσας
τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξ ἀπωλείας.

Ἀστράπτει σκέψεις τις κρυφία
εἰς τ' ὄμμα του τ' ἀπατηλόν·
«Εὐπρόσδεκτος εἶν' ἡ θυσία
ἐνὸς θνητοῦ ὑπὲρ πολλῶν.»

Σωματική ὁδύνη μένει
εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Φιλοκτήτου
βαθέως ἐζωγραφημένη
διὰ χειρὸς καλοῦ τεχνίτου.

Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐλπίζει
ἀντίληψιν ὡς προσδοκῶν
τὴν ἀλγηδόνα ὠραῖζει
ἐν μεγαλεῖον ἠθικόν.

Ἔχει που ἀλλ' εἰκὼν τὴν φοβεράν
καὶ ζάλην πάθος διεγείρει
τὸ φασγανὸν ἀπὸ τὴν θήκη
ἀλλόφρων ὁ Ὀρέστης σύρει.

Νωπὸν τὸ τῆς μητρός του αἷμα
εἰσέτι μένει, ἐρυθρόν
ἐπὶ τοῦ ξίφους· πλὴν τὸ βλέμμα
αὐτοῦ κατέστη ἀμυδρόν.

Δὲν βλέπει πλέον· ἡ μανία
σχεδὸν ἐπῆλθεν αὐτῷ ἤδη·
σύρει τὸν Αἰγισθον ἐν βίᾳ
καὶ τραῦμα καίριον τῷ δίδει.

Δράμα φρικτὸν τοῦ Σοφοκλέους
 ἡ γραφὴ αὕτη συμπληροῖ·
 προσέλεπει πᾶς τις μετὰ δέους,
 ματαίων λόγων ἀπορεῖ.

Εἰκὼν τὸ δάκρυ προκαλοῦσα,
 ὡς Εὐριπίδου τραγωδία,
 τὸν Εὐριπίδην συμπληροῦσα
 ἀνήρτηται παραπλησία.

Τῶν Ἀχαιῶν σιγῇ τὸ πλῆθος
 εἰς τάφον πέριξ συναχθέν
 καὶ ἔχει πένθιμον τὸ ἦθος,
 ὡς αἰφνης ἀπολυθῶθεν.

ὦ ῥίγος τῆς ψυχῆς! πρόσμενε
 ἀθώας κόρης τὴν θυσίαν!
 Τίς αὕτη, τίς;—Ἡ Πολυξένη!
 Σιγῇ! τὸν πέπλον της μὲ βίαν

ῥηγνύει καὶ ἀποκαλύπτει
 τὸ σῶμα μέχρ' ὀμφαλοῦ,
 οὐδὲ τὰ στήθη ἀποκρύπτει
 τὰ ὡς ἀγάλματος καλοῦ.

Ἡ τλήμων ! δάκρυα δὲν χύνει
 ἦν δούλη ! καὶ περιφρανεῖ
 τὸν θάνατον . . . τὸ γόνυ κλίνει,
 ὥχρ' ἀ δὲ ταῦτα προσφωνεῖ :

«Κτύπα, ὦ παῖ τοῦ Ἀχιλλέως,
 ἰδοὺ τὸ σπέρνον μου ! ἂν θέλῃς,
 ἰδοὺ αὐχὴν, λαιμὸς ὥραϊος . . .
 τὴν χεῖρά σου μὴ ἀναστέλλῃς.»

Ο Νεοπτόλεμος καρδίαν
 εἰσέτι ἔχει ἀπαλὴν·
 θέλει, δὲν θέλει . . . ἀγωνίαν
 οἴκτου αἰσθάνεται παλλήν.

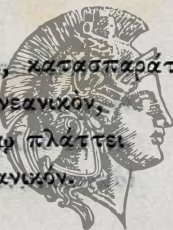
Ἵπὲρ τὴν κόρην αἰωρεῖται
 τὸ φάσγανον, ἀλλὰ δὲν πίπτει . . .
 Πᾶς ἐνδομύχως συγκινεῖται,
 οὐδεὶς τὴν ταραχὴν του κρύπτει.

Στιγμὴ φρικώδους ἀγωνίας !
 Ἀρκεῖ· ἐξέλθωμεν ταχύ·
 δριμύ τὸ ἄλγος τῆς καρδίας
 καὶ δὲν ἀντέχει ἡ ψυχὴ.

Προβῶμεν ἤδη πρὸς τὰ ἔσω
 διὰ διπλῆς σειρᾶς κιόνων.
 Ἴδού, διέκρινα ἐν μέσῳ
 τοσούτων ἄλλων, ἐν καὶ μόνον·

Τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ Σωκράτης
 ἀνέθηκεν ἀπαρνηθεὶς
 τὴν τέχνην, κύημα ἀπάτης,
 φιλοσοφίαν δ' ἀσπασθεὶς.

Ἡ τέχνη, ναί, κατασπαράττει
 στῆθος εὐρύ, νεανικόν.
 διότι ἐν ὀνείρῳ πλαττεῖ
 τὸ ὑψηλὸν ἰδανικόν.

Καὶ ὅστις τοῦτο προσπαθήσῃ
 θνητὸς νὰ φθάσῃ τολμητίας,
 ἐν θλίψει θέλει τελευτήσῃ·
 — Παράδειγμα εἶν' ὁ Φειδίας.

Δὲν εὗρες πλὴν παραμυθίαν,
 ὦ Σώκρατες, οὐδ' εἰς αὐτὴν
 τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν·
 — κώνειον εὗρες καὶ εἰρκτήν.

Ἀλλοίμονον ! ὅστις ἐγκλείει
 φωτὸς σπινθῆρα οὐρανοῦ,
 βαρέως ᾧδε ἀποτίει
 τὸν φόρον του — διὰ τοῦ βίου.

ΣΤ΄

Προκύψωμεν τῶν Προπύλαιων !
 Θαυμάσατε τὸ μεγαλεῖον,
 δι' οὗ δηλοῦται τὸ ὡραῖον
 ἰδανικότητα ἐγκλεῖον.

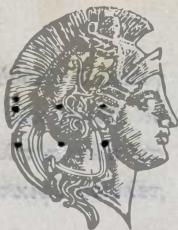
Ὡσεὶ μὲ λύπην μεμιγμένον
 γεννᾶται νῦν εἰς τὴν ψυχὴν
 αἴσθημ' ἀλλόκοτον, ἐμφαῖνον
 καὶ θαυμασμὸν καὶ ταραχὴν.

Διότι ὅπως τις νοήσῃ
 τῆς τέχνης πᾶσαν τὴν ἀξίαν,
 ὡραίου πρέπει νὰ ἐγκλείσῃ
 πηγὴν ἐντὸς τοῦ οὐρανοῦ.

Εἰς κόσμους ἄλλους νὰ πλανᾶται,
 νὰ πλάττη τὸ ἰδανικόν
 καὶ πρὸς τὴν φύσιν ν' ἀμιλλᾶται
 νικῶμενός τε καὶ νικῶν,

Τὸ ἄπειρον νὰ περιλάβῃ,
 ἰδέαν, ἥτις ἱκανὴ
 εἶνε δεσμὰ ψυχῆς νὰ θραύῃ,
 ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ταπεινοῦ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ὦ, μέγα θάμβος τῶν ὀμμάτων!
 Κατάσπαρτον ὑπὸ παντοίων
 ναῶν, βωμῶν καὶ ἀγαλμάτων
 καὶ ἀναγλύφων καὶ μνημείων,

Εἰς φῶς ἡλίου ἀπαστράπτων
 φαίνεται ὕψωμ' ἀγλαὸν
 τῆς Ἀκροπόλεως, συνάπτων
 τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν Θεόν.

Καὶ κορυφαῖος ἀνυψοῦται,
 αἰθέριος, ἀκτῖνας ῥίπτων
 ὁ Παρθενῶν, ὃν ἐγκολποῦται
 ὁ οὐρανὸς θαρρεῖς προσκύπτων.

Ἐντεῦθεν δείκνυσι πλουσίως
 τὸν κόσμον δύο τοῦ πλευρῶν,
 ἃς παρεκτείνουσι πλαγίως
 διὰ ποικίλων καὶ λαμπρῶν

γραμμῶν εὐθὺς τοῦ Ἑρεχθείου
 καὶ κίονες καὶ αἱ προστάσεις·
 τὰ πάντα πλήρη μεγαλείου,
 τελείου ἐφικτοῦ ἐκφράσεις.

Τὸ ἄστυ δὲ ὥσει φρουροῦσα
 ἡ πρόμαχος Θεὰ χαλκῇ,
 ἵστατ' ἀσπίδα ἀνυψοῦσα
 γενναία, καταπληκτική.

Καὶ εἰς τὸ ὕψος ὑπερβαίνει
 τοὺς κίονας τοῦ Παρθενῶνος·
 κινεῖται, λέγεις, ἐνῶ μένει
 ἐπὶ τοῦ βάθρου τῆς συγχρόνως.

Οἱ ναῦται ἀπὸ τοῦ Σουνίου
τὴν βλέπουσι μετὰ χαρᾶς
σκορπίζουσιν εἰς τοῦ ἡλίου
τὸ φῶς ἀκτῖνας ζωηράς.

.....
.....

Τῶν ἐκατέρωθεν μνημείων,
καὶ τοῦ ναοῦ τῆς Βραυρωνίας,
Ἀρτέμιδος ἐκ τοῦ πλησίον
θαυμάζοντες τὰς ἀρμονίας,

Προσέλθωμεν τῷ Παρθενῶνι,
ὅν τοῦ ἡλίου φῶς γλυκὺ
πλουσίως νῦν ἐπιχρυσώνει
κ' ἐντός του, λέγεις, κατοικεῖ.

Ἀφέλεια καὶ ἐμπειρία,
νοῦς εἰς τὸ ἄπειρον εἰσδύων,
σπουδὴ τῆς φύσεως βαθεῖα
καὶ ἠθικόν τι μεγαλεῖον,

Ὅπερ τὴν ὕλην ὠραΐζει,
ἀκτῖνας βάλλον δι' αὐτῆς
καὶ τὴν ψυχὴν ἐξευγενίζει,
ἰδοὺ ἡ τέχνη. Δυσπιστεῖς;

Ἰδὲ τῶν ράβδωτῶν κιόνων
ἀέτωμα λαμπρὸν ἐξέχον
καὶ ἐπὶ τούτου ζωογόνον
τεχνίτου πνεῦμα διατρέχον.

Ὁ Ποσειδὼν θογγίλον ῥίπτων
ἐν βλαμῖμα, ἐν ταυτῷ παθεῖ
καὶ φεύγει τ' ἄλλος ὑποκρύπτων
δὲν ἐγκατέθη ἀποινεῖ!

Γυμνός, ἐν κάλλους ἀναπτύξει!
ἡ δεξιὰ του τεταμένη
θαῖρεῖς ἐκ νέου θέλει πλήξει
τὴν γῆν βιαίως τῇ τριαίνῃ.

Ἡ δ' Ἀθηνᾶ τὸ δόρυ πάλλει
ἀνισταμένη ἀνδρικῶς
κ' ἐκτείνει ἐν χαρᾷ μεγάλη
τὰς χεῖρας θριαμβευτικῶς.

Ἐπεταὶ ταύτῃ συνοδία
καὶ πρώτ' ἡ Νίκη χρυσοπτέρυξ
λαμπροῦ τεθρίππου τὰ ἡνία
κρατεῖ καὶ λάμψεις χύνει πέριξ.

Εἶτα ἡ Δήμητρα κ' ἡ Κόρη
ἔχουσ' ἐν μέσῳ τὸν μικρὸν
Τριπτόλεμον, ὅστις ἠπόρει
τὴν διαμάχην θεωρῶν.

Ὁ Κέκρωψ εἶτα προσελκύει
τὴν σύζυγόν του, ἥς ὠραῖον
τὸ στήθος ὁ χιτῶν δεικνύει
ἀπὸ τοῦ ὤμου καταρρεῶν.

Ἐκτάδην τέλος νεανίας,
ἐν καλλονῇ ἐφηβικῇ
καὶ τρυφερᾷ μετ' ἀφελείας,
ὁ προσφιλὴς τῇ Ἀττικῇ

δροσόμεναι Κηφισσοῖς πλανᾶται
εἰς ὄνειρα φαιδρὰ ἐλπίζων,
νομίζεις ὅτι ἀκροᾶται
τὸ κῦμά του γλυκὺ φλοιοβίζον.

Ἄλλὰ καὶ συνοδία ἄλλη
τὸν Ποσειδῶν' ἀκολουθεῖ
καὶ τὰ αὐτὰ ἐνέχει κάλλη
καὶ τέχνης αἶσθημα βαθύ.

Παρὰ τὴν Θέτιδα ὠραίαν
ἢ Ἀμφιτρίτη ὀχουμένη
προσάγει καὶ τὴν Λευκοθέαν,
ἥτις τὸ τέκνον τῆς θερμαίνει.

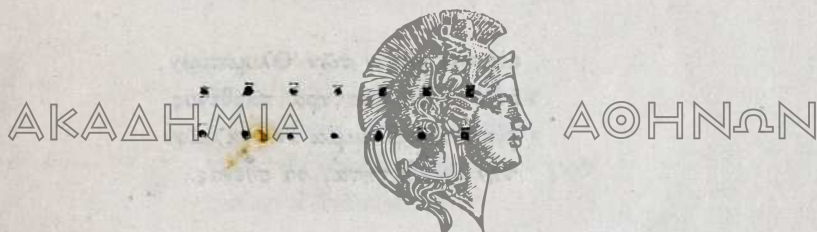
Ἀρτιγεννῆς ἢ Ἀφροδίτη,
κόρη ὁροσέσσα, γυμνή,
ἥς τ' ὄμμα τὸ δειλὸν ἐπλήττει
τοσαύτ' ἰδία κάλλονά,

Προσκάθητ' ἐπὶ τῆς θαλάσσης
καὶ ὀπισθεν, μικρὸν παιδίον,
ὁ πρόξενος ἐπὶ ἀπάσης
τῆς γῆς γελώτων καὶ δακρύων.

Κατόπιν ἔπετ' ἡ γαλήνη
προσβλέπουσα ἐν ταραχῇ·
συνεταράχθη καὶ ἐκείνη,
ἥτις ῥεμβάζει ἡσυχῇ.

Τέλος, τὸν πόθον του δεικνύων
ὁ ζωογόνος Ἴλισσος
τῆς Καλλιρρόης του πλησίον
ἀγκάλην τείνει εὐθαρσῶς.

Ἴδου ἡ τέχνη· ἡρεμία
ψυχῆς καὶ ἐνθουσιασμός,
βιαίως πάλλουσα καρδία
βραδὺς καὶ ἔμφρων λογισμός.

Παράπλευρον ἤδη πορείαν
τῷ Παρθενῶνι πορευθῶμεν,
κάμπτοντες εἴτα τὴν γωνίαν
πρὸ τῆς λαμπρᾶς εἰσόδου στῶμεν.

Καθὼς ἰδέα τοῦ ἀπείρου
χωρεῖ ἐντὸς ὀρίων νοῦ,
οὕτως, ὡς ἄσμα τοῦ Ὀμήρου,
τὴν ἑκτασιν τοῦ οὐρανοῦ

πρ' ἀέτωμα ἐπιδεικνύει,
 ταυτίζον, ὅπως αἰωρεῖται,
 τὸν Ὀλυμπον, ὃν περικλείει,
 μετὰ τῆς γῆς, ἀφ' ἧς κρατεῖται,

Ἀγαλλιάσεως ἡμέρα!
 Ἀρτιγεννῆς ἡ Ἀθηναῖ,
 τῆς καλλονῆς ὠραιότερα,
 τὸν θαυμασμὸν εὐθύς γεννᾷ

εἰς τὸν χορὸν τῶν Ὀλυμπίων,
 ἐν ὅπλοις, αὐστηρὰ παρθένος,
 ῥίπτουσα βλέμμα ἐν ἐγκλείον
 τὴν ἀγαθότητά, τὸ σθένος.

Ἡ Ἴρις σπεύδουσα εὐθέως
 τανύει τὰ χρυσαῖ πτερὰ,
 ὅπως τὴν εἶδῃσιν ταχέως
 διακοινώσῃ ἐν χαρᾷ.

Ὁ Ζεὺς καθήμενος εἰς θρόνον
 γαλήνιον τὸ βλέμμα ῥίπτει,
 ἐνῶ ἡ Ἥρα ἤδη φθόνον
 τετραγαμνὴν ὑποκρύπτει.

Ἦ Ἡφαίστος παρὰ τὸν Δία
 εἰσέτι πέλεκυν κρατεῖ,
 ἐν πεποιθήσει δὲ κρυφίᾳ
 εὐγνωμοσύνην ἀπαιτεῖ.

Παρίσταντ' ἐν ἀγαλλιάσει
 ὁ Ποσειδῶν, ἡ Ἀφροδίτη
 καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὃν διατάσσει
 ὁ Ζεὺς βουλὰς τοῦ κηρύττη.

Ἦ Δήμητρα, ἡ Περσεφόνη,
 ὁ Πλούτων, πάντες οἱ θεοί,
 πρὸ τῶν ὁποίων κάμπτουν γόνυ
 τοσοῦτοι ἐνδοξοὶ λαοί.

Ἐκεῖθεν πού ἐπαφροδίτως
 κάθηντ' αἱ Μοῖραι κατὰ μόνας
 σκιάζοντας ἐπιχαρίτως
 τὸ σῶμα φέρουσαι χιτῶνας.

Καὶ πρὸς τὸ βάθος νεανίας
 συνδέων κάλλος καὶ ἰσχὺν
 μεθ' ὑπερτάτης ἁρμονίας,
 προδίδει ἥρωος ψυχὴν.

Εἶν' ὁ Θεσεύς. Ἐν βλέμμα μόνον
τῆς Ἀθηνᾶς, ἔν μόνον θέλει,
ἀρχὴν νὰ θέσῃ τῶν ἀγώνων,
οὕς νὰ τελέσῃ εἴτα μέλλει.

Ἐντεῦθεν βλέπεις ὀρθουμένους
ἄνω κυμάτων πορφυρῶν
τοὺς ἵππους τοὺς ἀνθισταμένους
θυμοειδῶς μετὰ ἀφρῶν

εἰς ἑντεχνον ἡνιοχείαν
τοῦ Ὑπερίωνος ὀρθίου
ἀγγέλλοντος λαμπρὰν πρωΐαν
ἐπὶ τὸ ἄρουα τοῦ ἡλίου.

Ἐκεῖθεν τῆς Νυκτὸς ἀσθμαίνουν
οἱ ἵπποι μᾶλλον εὐπειθεῖς
καὶ πρὸς τοῦ πόντου καταβαίνουν
σιγὰ τοὺς κόλπους τοὺς βαθεῖς.

Οὕτως ἐπέρχεται τὸ πέρας
τῆς τέχνης ἀπολιθωθείσης
χαροποιᾶς αὐτῆς ἡμέρας,
ὑπὸ Θεῶν ἑορτασθείσης.

Ἄλλ' αἰ μετόπαι ; . . . Τέχνη πόση
 ἀλληλουχίας φυσικῆς
 τῶν ἰδεῶν ! Ὡς κρῖκοι τόσοι
 ἀλύσσου φιλοσοφικῆς,

συνδέονται αὐτῶν τὰ μέρη
 πρὸς τ' ὅλον, πρὸς τὴν παρουσίαν
 τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς ἣν προσφέρει
 δικαίως ὁ λαὸς λατρείαν.

Βλέπεις ἐδῶ ἀνδραγαθίας
 τῶν χρόνων τῶν ἡρωϊκῶν,
 ὀπίσω δὲ τῆς ἱστορίας
 σελίδας, τρόπους νικῶν.

Εἰς τὰς πλευράς, τοὺς ἀποστόλους
 πολιτισμοῦ τε καὶ θρησκείας
 διδάξαντας ἐν γέν' εἰς ὅλους
 τὰ ἀγαθὰ τῆς πολιτείας.

Καὶ τῶν εὐεργετῶν ἐξάρχει
 φιλόστοργος ἡ Ἀθηνᾶ,
 παροῦσα πανταχοῦ ὑπάρχει,
 τὰς πράξεις πάντων ἐρευνᾷ.

Ἐκείνης θάλλει ἡ ἀγκάλη
 τοὺς Ἀθηναίους ἐν εἰρήνῃ
 καὶ τῶν πολέμων ἡ μεγάλη
 δόξα ὀφείλεται ἐκείνης.

Τί δὲ νῦν εἶπῃ τις, τί πλέον
 διὰ τὴν τοῦ σηκοῦ λεπτήν
 ζωφόρον, τῶν Παναθηναίων
 δεικνύουσαν τὴν ἐορτήν;

Μαθηροχάρακτος, λατρείας
 ἑνδείξις εἶνε αἰωνίου· ἈΘΗΝΩΝ
 ἐνταῦθα πνεῦμα ὁ Φειδίας
 ζωῆς ἐφύσησ' αἰδίου.

Κ' ἐνῶ πομπὴν ἀπεικονίζει
 κοσμοῦσαν οὕτω τὸν ναόν,
 ἰδανικῶς διαιωνίζει
 τὸν ἐορτάζοντα λαόν.

.

Εἰσέλθωμεν ἐντός Ὅποῖα
 συγκίνησις ! ὦ, θεῖοι κόσμοι !
 Φειδία, ὦ κλεινὸν Φειδία,
 ἀπόλλυμι, πτέρυγας δός μοι.

Ἢ τῆς Θεᾶς σου θεά μόνη
 μὲ διακόπτει τὴν πνοήν·
 ἢ καὶ ἐμὲ ἀπολιθώνει,
 ἢ νέαν μοι δωρεῖ ζωήν.

ὦ ! δός μοι πτέρυγας ευρείας,
 διὰ τῆς πτήσεως νὰ φθάσω
 εἰς σφαίρας ἄλλας οὐρανίας
 καὶ τὴν θεάν σου νὰ θαυμάσω.

Ἴδου αὐτὴ γαληνιαῖα,
 ὡς λίμνης νᾶμα γαλανόν,
 ἀντανεκλώσης τὸν εὐρέα
 εἰς τὰ νερά της οὐρανόν.

Σοφίας ἀληθοῦς ἐστὶν
 τὸ μέτωπόν της κόμη στέφει,
 ὡς τὴν ῥοδόεσσαν πρωτὰν
 ὑπόχρυσα κυκλοῦσι νέφη.

Ἀπὸ τοῦ κράνους καταπίπτει
 πωρὸς βοστρύχων ἀπαλῶν,
 τοὺς ὤμους της γυμνοὺς καλύπτει
 πνοὴν ἀνέμου προκαλῶν.

Τὴν ἀστραπὴν τοῦ βλέμματός της
 σάπφειροι δύο παριστῶσι
 καὶ σκεπτικὸς καθίστατ' ὅστις
 πρὸς ταύτην τ' ὄμμα ἀνυψώση.

Τὰ χεῖλη της τὰ ἀγνοοῦντα
 τὸ μεῖδιόν, τοὺς ἐμβριθεῖς
 φαίνονται νόμους ἐκδηλοῦντα
 ψυχῆς γενναίας, ἀγαθῆς.

Χιτῶνα περιβεβλημένη
 χρυσοῦν, πτυχῶδη καὶ ποδῆρη,
 ὡς ἡρώϊς δ' ἀνισταμένη
 ἀκτῖνας πέριξ διασπείρει.

Δόρυ κρατεῖ ἐπιδεξίως·
 τοῦ στήθους της οἱ εὐτραφεῖς
 μαστοί, εἰς ἔνδειξιν ἰσχύος,
 οὐχὶ πανδήμου δὲ τρυφῆς,

Ὑποκινούσι τὴν βαρέως
αὐτοὺς πιέζουσιν αἰγίδα,
ὥς κύμα νότου ἀβεβαίως
λικνίζον ὑψηλὴν σανίδα.

Εἰς δὲ τὴν ἄλλην χεῖρα Νίκην
χρυσὴν, πτερόεσσαν κρατεῖ·
τρεμούσας, χρυσαλίδος δίκην,
ἔχει τὰς πτέρυγας αὐτῇ.

Χαμαὶ χρυσῇ κεῖτ' ἡ εὐρεῖα
ἀσπίς, ἐφ' ἧς ἀπεικονίσθη
ἡ τῶν Γιγάντων τιμωρία,
δι' οὗς ὁ Ὀλύμπιος ἐσείσθη.

Χαῖρε, ὦ πλάσμα τοῦ Φειδίου,
δι' οὗ προσέθεσεν αὐτὸς
εἰς τὴν θρησκείαν οὐρανίου
ἀκτῖνα ἐνθερμον φωτός.

Στέμμα ἀμάραντον, Φειδία,
σοὶ ἐχρεώστων αἱ Ἀθῆναι·
πλὴν φεῦ! ἡ μεγαλοφυΐα
κ' αἱ τόσαι λάμπεις τῆς ἐκεῖναι

Παραίνουν δόξας ἐφημέρους,
 ἐν' ἀλλή· ἄφθαρτος φανῇ·
 — καίει ὁ ἥλιος τοῦ θέρους,
 ἀλλ' ἅμα καὶ ζωογονεῖ.

“ὦ! ναί· τὸ ῥόδον τοῦ Μαΐου
 τὴν δρόσον τῶν πετάλων χάνει·
 ὑπὸ τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου,
 ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ ζῶν λαμβάνει.

Τοιαύτ' ἡ μεγαλοφυΐα!
 ὁ στέφανός τις πυρπολεῖ,
 συστρέφεται ἐν ἀγωνίᾳ,
 σὲ δάκνει ὅταν σε φιλῇ.

Ἄλλ' ὅμως βαῖνε! τὰς ἀρχαίας
 συλλέγων πάσας παραδόσεις,
 ἀνάπλαττε αὐτάς, ὠραίας
 νὰ ἐπιφέρῃς ἀλλοιώσεις.

Θάρρει! ὁ χρόνος δὲν θὰ φθείρῃ
 τὴν βίβλον σου ἐνῶ περᾶ,
 καὶ τὰς σελίδας δὲν θὰ σπείρῃ
 εἰς τῶν ἀνέμων τὰ πτερὰ. —

Αὐτὰ θὰ σ' ἔλεγον, Φειδίᾳ,
 ὅταν ἠκούσθῃ αἰφνιδίως
 ἢ κατὰ σοῦ κατηγορία
 καί σε ἐβάρυνεν ὁ βίος.

Βλέπω ἐκεῖ τὸ Ἑρεχθεῖον,
 τῆς Πολιάδος τὸν ναόν,
 τὸ οἶκημα τῶν τεκμηρίων
 τῆς διαμάχης τῶν Θεῶν.

Ὅρῳ τὰ ἔχνη τῆς τριάντης
 τοῦ ἡττηθέντος Ποσειδῶνος,
 ἀκούω καὶ ἐξογκουμένης
 θαλάσσης πάταγον συγχρόνως.

Ἰδοὺ καὶ ἡ γλαυκὴ ἐλαία,
 τῆς Ἀθηνᾶς δῶρον σεπτόν,
 ἀρήρως θάλλουσα ἀκμαία,
 εἰρήνης ἔμβλημα πιστόν.

Ἐκ παραδόσεων τοιούτων
 θρησκευτικῶν καὶ παναρχαίων
 ἀντλήσας, ὦ Φειδίᾳ, πλοῦτον
 ἀνέπλασας τὸ πᾶν ὥραϊον.

Ἐν πίστει καὶ ἐν εὐλαβείᾳ
ἐκόσμησας τὸν Παρθενῶνα·
δέν σοι ὀφείλει ἡ θρησκεία,
εἰπὲ, ὁλόκληρον αἰῶνα;

• • • • •
• • • • •

Ἄρκεϊ· τοσαῦται συγκινήσεις,
τοιούτων θάμβος τῶν ὀμμάτων
καὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τ' ἄνω πτήσεις
κ' αἴσθημα κόσμους θείους πλάττον

πολὺ, πολὺ ἐνθουσιάζουν,
μεγάλην φέρουν ταραχὴν,
καὶ τὴν ἀτίθασσον δαμάζουν
τοῦ τολμηροῦ θνητοῦ ψυχὴν. —

Παρὰ τὰς ὀχθὰς τὰς πλουσίας
τοῦ Ἰλισσοῦ, ὅπου ὡς πόθος
ἀνέκφραστος ἀγνῆς καρδίας
λαλεῖ ἀνάρθρως πῶς ὁ ῥόθος,

Ἐκεῖ, ὑπὸ σκιὰν πλατάνων,
 ὅπου Ζεφύρου δροσερόν
 κ' εὐῶδες πνεῦμα καταφθάνον
 φιλεῖ τὴν χλόην, τὸν ἀφρόν,

Ἐκεῖ, εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνην
 κατέλθωμεν καὶ πορευθῶμεν
 νὰ εὕρωμεν ψυχῆς γαλήνην,
 μικρὸν νὰ ἀνακουφισθῶμεν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Z.

ὦ παιδρά μου ὀπτασία,
 ὄνειρόν μου ζωογόνον,
 τί ἐγένεσο ; ὅποια
 σὲ διέλυσε πνοή ;

Πάλιν ῥάκη τῶν αἰώνων !
 σωρὸς πάλιν ἐρειπίων,
 ἂ θολὰ ἢ τῶν δακρύων
 μοὶ παρίστησι ῥοή.

Χήρα πόλις τῆς εὐκλείας
 πενθηφόρος νῦν δεικνύει
 τὰς πληγὰς τῆς καὶ ἀνδρίας
 ἐποχὴν ἀναπολεῖ.

Εἰς παλάμην περικλείει
 κεραυνὸν, καὶ τοι τρωθεῖσα,
 ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς νεκρωθεῖσα
 φεῦ ! κλειστὴ διατελεῖ.

Ὅχι· διακεκομμένη,
ὥς Τιτᾶνος ἀγωνία,
πνοή ἔτι ἀπομένει
σοί, πατρίς βαρυπενθής.
— Ἐκλινες ἀπ' τοῦ κεφαλαίου! —
ὦ! κοιμοῦ· δὲν ἐνεκρώθης,
ἄλλ' εἰσέτι δὲν ὠρθώθης
ἐντελῶς — θὰ ἐγερθῇς.

Ἰᾶν σοι ξένον ἔθνος· τίαν
ἐκ τῆς θείας σου γλαυκῆς
ἐλάβεν ἀθανάσιον,
τὸν ὀσκάων σου ἢ πλήθους,
ἀλουργίς, καλῆς ἐλπίδος,
περιέθλαψε ῥιγδύντα
τόσα ἔθνη, γυνὰ ὄντα.
Σὲ καλοῦν νὰ ἐγερθῇς.

ὦ! Ἐγέρθητι καὶ πάλιν
καὶ μετὰ περιπαθείας
πρόσφερεν μητρὸς ἀγκάλην
εἰς τὸν κόσμον ὀρφανόν.
Ζέφυρος ἐλευθερίας
νῦν φιλεῖ τὰ βλέφαρά σου,
τὰς φλεχθείσας παρειάς σου,
ὥς ψυχὴ ζωογονῶν.

Ἐπεσεν ὁ Ὀλυμπός σου!
 ὦ! ἀνάστηθι ὀρθία,
 μόνῃ διὰ τῆς χειρὸς σου
 ὑποσπέρριζον αὐτόν·
 μόνῃ, ἐν τῇ συντελείᾳ
 τοῦ παντός κυοφοροῦσα
 σὺ τὸ πᾶν καὶ μόνῃ οὖσα,
 Θεῶν μήτηρ καὶ θνητῶν.

Οἶμαι! ἤρεμας κοιμᾶσαι,
 καὶ ἔλκεται τις, κινήσεις
 ἐκδοχέων ὅτι πλανᾶσαι
 εἰς ὄνειρους προσφιλεῖς.
 Μάτην θραύονται ἀλύσεις,
 μάτην ὅπλων κρότον κρότος
 διαδέχεται ἀνενδότης.
 Σὺ κοιμᾶσαι ἀσφαλής.

Ἄν εἰς δάφνας Μαραθῶνος,
 Πλαταιῶν καὶ Σαλαμῆνος
 νέου ἤνωσαν ἀγῶνος
 δάφνας νέοι σου υἱοί,
 ἀλλ' ὁ ὕπνος σου ἐκεῖνος,
 ὕπνος εἵκοσιν αἰώνων,
 καταβάλλει καὶ τὸν χρόνον,
 θάνατος ἐν τῇ ζωῇ.

βλέπεις ὄνειρα ; εἰπέ μοι·
 Ἄ ! ἰδοὺ, ὥς ἂν ἐλάλει
 τὸ λεπτόν σου χεῖλος τρέμει·
 τί νὰ εἴπῃ προσπαθεῖ ;
 Τὸ εὐρύ σου στῆθος πάλλει,
 μειδιᾷ τὸ πρόσωπόν σου . . .
 Μέγα εἶνε τ' ὄνειρόν σου ;
 Ἄρά γε θὰ τελεσθῇ ; . .

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

...
...
...
...
...
...
...
...

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

M. T. (II.)

Eic ἀνὰ γυναικας.

AKAΔHMIA AΘHNΩN

HABET SUA SIDERA TELLUS.

(.II) .T .M

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Πτο τρελλός· τὸν ἔφερον ἐκεῖ πρὸ διεύλεος,
 ὑπὸ τὴν στέγην ἱεροῦ νηοῦ τῆς Παναγίας·
 πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς στρουμικῆ ἐτέθη ἀχυρὶν
 καὶ ἐπὶ ταύτης ὁ τρελλός·

ἡ μήτηρ τοῦ νηχθήμερόν πλησίον τοῦ ἐθρόναι,
 αὐτὸς ἐγὲλ' ἀπλῶς.

Ὡς νὰ ἐγέλῃ γέλωτα πικρὸν παρὰρροσύνης,
 ἐκέντηξεν ἐνώστε, ἀλλὰ μετὰ ὀδύνης.

Καὶ ὅτε μεσονύχτιον ἤκούετο σημαίνει,
 τὴν ὄψιν ἄγριος, ὠχρὸς

ἤγειρετο τῆς κλίνης τοῦ πατόρος, ἀσθμαίνων,
 ὡς μάρμαρον ψυχρὸς.

Περιεφέρετο δὲς, τρεῖς πρὸ τῶν εἰκόνων ὄλων,
 χτένιζεν ἀόρατον σημεῖον εἰς τὸν θόλον,
 ἐστρέφετο ἐδῶ, ἐκεῖ μετὰ φορικτῆς μανίας,
 ἐν τέλει δὲ γονυκλινῶν
 πρὸ τῆς εἰκόνας ἔπιπτε βαρὺς τῆς Παναγίας,
 προσκύνετο θρηνῶν.

Ἰδέτε ! εἶνε ζοφερὰ ἡ ἐκκλησία, μόνον
 τρεῖς θρυαλλίδες καίουσιν πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων.
 Ἰδέτε τὴν μητέρα του εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνην
 ὡς ἡ Ντόβη, δύστυχῆς !
 ἀκίνητος τὸ τέκνον τῆς προσβλέπει, τὴν ὀδύνην
 σοβοῦσα δι' ἐσχάτης.

Ἀκούσατε· ἐπικρατεῖ σιγὴ παντοῦ βυθεῖα·
 ἰδοὺ· ἀκούεται φωνή, φωνὴ θρηνώδης μία·
 εἶν' ὁ τρελλός, παρακαλεῖ γονυκλινῆς, δακρύων.
 ὦ ! πῶς οἰμώζει, πῶς θρηκεῖ !
 διὰ τῆς κεφαλῆς κτυπᾷ τὸ μάρμαρον τὸ κρύον
 καὶ ταῦτα ἐκφωνεῖ :

α ὦ Παναγία μου σεπτὴ, ὦ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μου,
 κατεύνασον τὸν πυρετὸν τῆς κεφαλῆς, τοῦ νοῦ μου.
 Τὸ λογικόν μου ἔχασα, βοήθει με Παρθένε·
 εἶμαι τρελλός, μὲ ἐννοεῖς ;
 τὴν κεφαλὴν μου ἔχιδ' ἔχιδνα ζωννύουν παγωμέναι,
 πονῶ . . . δὲν μ' ἔλεεῖς ;

» Δὲν μ' ἐλεεῖς; μὴ σ' ἔπταισα; Σ' ἐλάτρευσα παιδίον,
ὡς ὄνειρόν σε ἔβλεπα τὰ ὄμματά μου κλείων
καὶ συνενῶν τὰς χεῖράς μου ἀπὸ ἀγνῶν χειλέων
τὰ μυστικά μου τῆς ψυχῆς
ἀπέτεινα πρὸς σέ, πρὸς σέ, τοῦς πόθους μου συνδέων
μετ' ἀφελοῦς εὐχῆς.

» Μ' εἰσέγκουσας; μ' ἀπέστειλας τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον...
Ἀλλὰ πονῶ... ζαλιζομαι. Συγχώρει διὰ θρήνων
τοῦς λόγους, τὰ παράπονα θὰ ἀντικαταστήσω.

ὦ Παναγία μου σεσηπὴ
Συγχώρησον... εἶμαι τρελλός... πονῶ... τί νὰ λαλήσω;
— Καὶ γοερῶς θρηνεῖ.

Στενάζει κυλιόμενος ἐπάνω τοῦ ἐδάφους
καὶ διὰ τῶν χειρῶν βαρὺ πιέζων τοὺς κροτάφους,
Ἀλλὰ ἰδοὺ ἐγείρεται, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγει.
εἶν' ἀπλανεῖς αὐτοί, θολοί;
τί βλέπεις; ὀπισθοδρομεῖ, βωβὸς ζητεῖ νὰ φύγῃ.
Ἀκούσατε, λαλεῖ.

α Τὴν εἶδα, Παναγία μου, πλησίον σου ἐστάθη,
τὴν χεῖρά της μ' ἐπρόσφερεν λευχίμων καὶ ἐχάθη.
ἡ χεὶρ της ἦτο μάρμαρον, ὡχρὰ ἦν ἡ μορφὴ της.
ὦ Παναγία μου καλὴ,
φοβοῦμ' ἐπόνει ἄλλοτε μικρὸν ἢ κεφαλὴ της,
μὴν ἔγινε τρελλή;

» Χά! χά! θά τὴν ἰδῶ λοιπόν· ἐδῶ, ἐγὼ κ' ἐκεῖνη!
 θά ἐμεγάλωσε πολὺ... ἀλλὰ τὸ φῶς σου σβύνει
 ὦ! φρίκη, Παναγία μου, προλέγεις δυστυχίας.

Μὴ μ' ἀρνηθῇς ὀλοτελῶς,
 ἐλπίζει ἀπὸ σοῦ τὸ πᾶν παράφρων νεανίας,
 — ἐλπίζει ἃ πρελλός.»

Λέγει καὶ ῥίπτεται νεκρὸς σχεδὸν ἐπὶ τῆς κλίνης
 ψελλίζων ὑποκώφως τι — τὸ ὄνομα ἐκείνης.

Ἀπεκοιμήθη· σιωπὴ ἐπικρατεῖ βαθεῖα.

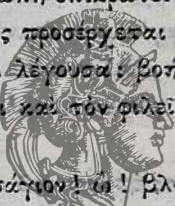
Αἴφνης προσεργεταὶ δειλὴ

ἡ μήτηρ του καὶ λέγουσα· βοήθει Παναγία,
 κύπτει καὶ τὸν φιλεῖ.

ὦ! φίλημα τριτάτον! ὦ! βλάστημα καρδίας,
 ἣν ἤρδευαν τὰ θάκρυα αὐτὰ τῆς Παναγίας,
 ὅποτε εἰς τὸν Γολγοθᾶν ἐξέτενε τὰς χεῖρας

ἐσταυρωμένος ὁ Χριστός,

ἵνα τὴν γῆν ἐγκολπωθῇ, τὸν ἄνθρωπον οἰκτείρας
 τυφλὸν πρὸ τοῦ φωτός.

B'

Βισέτι δὲν ἐρρόφησεν ὁ ἥλιος τὴν δρόσον,
 ἣν φεύγουσα κατέλιπεν ἡ γῆ ἐπὶ τῆς γλῶσσης·

ὁ οὐρανὸς γελάσει

ἐπεφύγε τὸν μέλανα μανθῶν του· — χαλάσει

προβαίνει ἡ αὐγή,

προετοιμάζεται ἡ γῆ,

ὡς κόμψη τὸν κυμῶν της δειλῆς, ἐρυθρίωσα,
 τὸν ἥλιόν της νὰ δεχθῇ, τὰ δῶρά του τὰ τόσα.

* Ἀκούεται χαρμῶδυνος τοῦ κώδωνος ὁ ἦχος.

Κυριακῇ ἀνέτειλεν ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας

ἐλθὼν ἀπὸ πρωίας

τὸ πλῆθος τῶν χριστιανῶν προσεύχεται ἡσυχῶς.

Ἐξύπνησ' ὁ τρελλός·

προσβλέπει πέριξ ἀφελῶς

πικρογελῶν, ἐνῶ πληθὺν βλεμμάτων ἐπισύρει,

διότι πάντα συγχινεῖ καὶ πᾶς τις τὸν οἰκτεῖρει.

Ὁ ἱερεὺς ἐκάλεσεν αὐτὸν καὶ δύο χεῖρας
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του θείας, εὐχὰς καὶ ἱκεσίας
μετ' ἄκρας εὐλαθείας
ἐπρόφερον ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ βλέμμα ἀνεγείρας
πρὸς τ' ἄνω ἄσχεπής,
πρὸς τ' ἄνω, ὅπου ἡ ἐλπίς
τῶν δυστυχῶν, ὅπου τὸ φῶς τῆς μόνης ἀληθείας,
ὅπου ἀκένωτος πηγὴ ἀγνῆς εὐδαιμονίας.

Ἐπῆλθεν ἡ ἀπόλυσις· ἐξέρχεται τὸ πλῆθος·
καθεὶς ἀσπάζετ' εὐλαδῶς, πρὶν φύγη, τὰς εἰκόνας.

Ἐκεῖ που κατὰ μόνας
καὶ ὁ τρελλὸς περιπατεῖ, σὺν κατὰ συνήθειαν
γελῶν, ἀλλ' αὐστηρὸς
τὴν ὄψιν, σὺννοους, φοβερὸς.

Παιδιά πρὸς αὐτὸν δειλῶς τὸ βῆμά των εὐθύνουν,
ἀλλ' αἱ μητέρες τὰ καλοῦν καὶ τὰ ἀπομακρύνουν.

«Μητέρα μου, κλαίει, λέγει ἔν, εἶδον τὰ δάκρυά του.»

«Ὡ μητέρα μου, δὲν μειδιᾷ, ἔχει φρικῶδες βλέμμα,
μ' ἐπάγωσε τὸ αἶμα,

λέγει ἔν ἄλλο, ὡς εἰκὼν μ' ἐφάνη τοῦ θανάτου.»

«Ὡ μητέρα, διατί

παράφορος περιπατεῖ;»

—Παιδιά μου, ἐξέλθωμεν· τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον
ποιήσατε·— μὴ βαίνετε ποτὲ τρελλοῦ πλησίον.»

Ἀλλὰ μετ' αὐτὸν πολὺ φαιδρὰ προβαίνει συνοδία,
 πληροῦται· πάλιν ὁ ναός—τί ἄρ' αὖ γε συμβαίνει;

Λευκὰ ἐνδεδυμένη
 εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν παρθένος ἑρασμία.

Βαδίζει παρ' αὐτῇ,
 ἐνῶ τὴν χεῖρά της κρατεῖ
 μὲ βῆμα ὑπερήφανον ὠραῖος νεανίας
 καὶ ἀπολαύων φαίνεται πολλῆς εὐδαιμονίας.

Ὁ νέος οὗτος ἀγαπᾷ πρὸ ἔτους τὴν παρθένον,
 πρὸς ἅπειρα ἐμπόδια διηνεχὼς παλαίων

καὶ ἐκουράσθη πλεον
 ἀνυπομόνως τὴν στιγμήν τοῦ γάμου περιμένων.

Ἀλλ' ἤδη ζωηρὸς,
 φλεγόμενος ὑπὸ πυρὸς
 ἀγάπης πρὸς τὴν θελητικὴν καὶ σώφρονα παρθένον,
 βλέπει τὸ ὄνειρον αὐτοῦ σχεδὸν τετελεσμένον.

Τῆς κόρης ὁρῶς ἀσταθὲς τὸ βῆμα τετρεμαίνει
 τὰς παρειὰς αὐτῆς λεπτὸν ἐρύθημα καλύπτει
 ἡ κεφαλὴ της κύπτει

ἐπὶ τοῦ στήθους· ταραχὴν ἡ στάσις της ἐμφαίνει.

Οὐδεὶς παρατηρεῖ
 τὴν ταραχὴν της· προχωρεῖ
 τῶν μελλονύμφων ἡ δυάς, ἀλλὰ ἡ νύμφη φρίσσει·
 τοὺς γάμους των ὁ ἱερεὺς ἰδοὺ θὰ εὐλογῇ.

α' Εκείνη εἶνε ! γοερὰ ἀκούεται φωνή της,
 εκείνη ! Παναγία μου ! » ἀντήχησαν οἱ θόλοι
 τῆς ἐκκλησίας, ὅλοι
 ἀπέμειναν ἐμβρόντητοι, ἐνῶ ἐπὶ τῆς κοίτης
 αὐτοῦ εὐθύς νεκρὸς
 κατέπεσεν ὥσει σωρὸς
 ἀμόρφου ὕλης ὁ τρελλός. « Ἐν οἴμοι ! ἐκφωνοῦσα
 πλησίον του κατέπεσε κ' ἡ μήτηρ του θανοῦσα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Γ'

ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ κόρη ἔμεινε βωβή—δεινῶς ἐτιμωρήθη—
 μάτην τοὺς ὄρκους προσπαθεῖ τοῦ γάμου της νὰ εἶπῃ,
 Πᾶς φθόγγος της ἐκλείπει.
 Ἦτο φρικτὸν τὸ πάθημα· ὁ γάμος διελύθη.

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ.

— « Ἀπέπτῃς, ὄνειρον γλυκὺ, ψυχῆς μου εὐφροσύνη,
ἀπέπτῃς ! μόνος ἔμεινα ἐν μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ μόν' ἡ γλαυῆς τὴν θλιβεράν φωνὴν αὐτῆς ἀκούει
καὶ ἔχω σκότος ἐνδόν μου, σκότος πυκνὸν ἐκτός.

« Π γλαυῆς ἐκάστην μου μετρεῖ στιγμὴν τῆς ἀθυμίας.
πιέζω μὲ τὰς χεῖράς μου συχνὰ τὴν κεφαλὴν,
ιγῶ, πυρέσσω, τοὺς παλμούς ἀκούω τῆς καρδίας
καὶ θλίψιν ἀκατάσχετον αἰσθάνομαι πολλήν.

« Παραφρονῶ . . . σὺ εἶσαι, σύ ; τί μὲ ζητεῖς, ὦ φίλη ;
φορεῖς ἐνδύματα λευκά, καὶ στέφανος ἀνθῶν
κοσμεῖ τὴν μαύρην κόμην σου· τὰ ῥόδινά σου χεῖλη
εὐστελλονται προδίδοντα τὸ ἄλγος τῶν παθῶν.

«Εἰς οὐρανοὺς ἀφίπτασαι ὡς ἄγγελος ὥραία
καὶ ἡλθές μοι τὸν ὕστατον νὰ δώσης ἀσπασμόν ;
Μὴ φύγῃς ! μείνε, φίλη μου, ἀκόμῃ εἶσαι νέα·
ὦ ! τοὺς ἀγγέλους ἄφησε καὶ μείνε μεθ' ἡμῶν.

«Τί ; τὴν φωνὴν σου ἤκουσα ; φωνή, φωνή γλυκεῖα,
τί εἶπες ; δὲν ἐπρόφθασα . . . ἀλλ' ἔφυγες, πετᾶς.
Τετέλεσται ! ἀπέμεινα ἐγὼ καὶ ἡ σκοτία !
ὦ νῦξ, εἰπὲ, λευχεύμονα παρθένον συναντᾷς ;»

— «Κοιμήσου, ὦ παράτολμε, σ' ἐτύφλωσαν τὰ πάθη.
τὸν πᾶντ' μου ἐπέρριψα παντοῦ τὸν μελάνον·
ἀστὴρ διαττων ἔσχισε τὸ σκότος καὶ ἐχάθη·
κοιμήσου· εἶν' ἀργὰ πολὺ καὶ πᾶσχεις ἀγρυπνῶν.»

— «Ἀκούω μουσικὴν φαιδρὰν καὶ ἄσματα παρθένων,
τὸ βλέμμα μου ἐθάμβωσε τῶν φώτων ἡ πληθύς.
ὦ ! θὰ ἐξέλθω, ἐγκλειστός ἐνταῦθα μόνος μένων·
παραφρονῶ . . .»

— «Παράτολμε θνητὲ, μὴ ταρχῇς.

«Κοιμήσου ἥσυχα, βορρᾶς συρίζει εἰς τὰ δάση
καὶ ἀστραπὴ διέσχισε τὸ κάλυμμα ἐμοῦ·
παραληρεῖς, τὸν ὕπνον σου οὐδεὶς, οὐδεὶς ταράσσει,
ἡ φαντασίας πλάσματα· εἶς ἀσθενὴς, κοιμοῦ.»

— « ὦ φρίκη! βλέπεις, νύξ, ἐκεῖ; ὠχρά, ὡς ἄπνουν πτώμα
προβαίνει βήματι βραδεῖ παρθένος νεαρά.
Ἐκεῖνη! τὴν διέκρινε τὸ ἀσθενές μου ὄμμα
μνηστὴρ καλὸς τὴν ὁδηγεῖ εἰς γάμον ἐν χαρᾷ.

« ὦ γύπες, ὄρνεα! σκιὰν εἰς γάμον ὁδηγεῖτε!
Δὲν εἶν' αὐτὴ, δὲν εἶν' αὐτὴ ἐκεῖνη ἡ μικρὰ
παρθένος, ἣν ἠγάπησα. Σᾶς ἰκετεύω, στῆτε!
νὰ τὴν γνωρίσω ἄφετε . . . ὦ! δός μοι, νύξ, πτερὰ! »

— « Ἡσύχασε, κοιμοῦ κοιμοῦ καὶ ἡ αὐγὴ προβαίνει.
Ταραχάσῃ ὁ ἥλιος τὴν γῆν ζωογονεῖ,
ἀλλὰ καὶ ἄνθη ὀροσερὰ αὐτὸς ἀπρόσηπινει,
ἂν σκώληξ ἐν τῇ ρίζᾳ τῶν τῆν νύκτα ἀγρυπνῇ. »

— « Εἶν' ἐδικὴ μου, εἰς ἐμὲ ὀλοτελῶς ἀνήκει
εἶν' ἀδελφὴ μου, ἄλλοτε ἐπαίζομεν ὁμοῦ.
Δὲν βλέπετε; μ' ἐπιζήτει· δὲν βλέπετε; ὦ φρίκη!
τὰς χεῖρας τείνει θέλουσα νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμοῦ.

« Ἀφήσατε τὴν χεῖρά μου εἰς ταύτην νὰ προσφέρω
μὴ τὴν ὠθήτε, βάρβαροι· ἰδέτε! ταραχὴ
τὴν καταβάλλει, ἄφρετε· κ' ἐγὼ λαμπάδα φέρω.
Ἴδού, ἰδού τὸ βῆμά μου εἶν' ἀρκετὰ ταχύ. »

Εἶπε· καὶ ὁ νέος ἀσθενὴς ὁρμήσας ἐκ τῆς κλίνης
 λαμπάδα ἤναψεν, ἀλλὰ λαμπάδα νεκρικὴν,
 καὶ τρέχων ὅπως ἐνωβῇ ταχέως μετ' ἐκείνης
 νεκρὸς κατέπεσεν ἀφ' αἰς φωνὴν σπαρακτικὴν.

ὦ πλάσμα ἐναέριον τῆς πρώτης τοῦ αὐγῆς,
 ὦ νόμφη, ἔργον ποιητοῦ ὀργώσης φαντασίας,
 λαμπρὰν πολὺ δι' ἔρωτα σὲ ἔπλασ' ἐπὶ γῆς.
 —Ὁ ἔρως σπείρει ἄνεμον καὶ ὀρέπει τρικυμίας.—

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΣΠΕΡΑ.

M. T. (H.)

Habet sua sidera tellus.

Ὦρα μεστή ἡδοναθείας,
καὶ ἥν' ἔκλειπει το γαλαρῶς
καὶ ἀφαιρεῖ τὰς ποικιλίας
ἀπὸ παντοῦ ὁ μέλας Ἑσπέρης,

Ὦρ' ἀναμνήσεων παντοίων,
ῥοα παλμῶν καὶ αἰσθημάτων,
ῥοα γενέτειρα μυρίων
τῆς φαντασίας μας πλασμάτων!

Τοιαύτην ῥοαν, πλὴν πρὸ χρόνων,
ὁ Ἑσπερος ὁπότε' ἐφάνη,
— ἀλλὰ μοὶ φκίνειτ' ὄναρ μόνον
πᾶν ὅ,τι εἶπω, φρούδη πλάνη —

Ἡσθάνθην, εἶδον καὶ ἡράσθην !
 Οὔμοι, ἐπῆλθεν ἡ σκοτία·
 σκιὰν τῶν πόθων μου ἡσπάσθην,
 ἣν ῥίπτει ῥῶς ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἐκ περιπάτου ἐπιστρέφων,
 ἐν μέσῳ ἀνθηρῶν πεδίῳ,
 ἀνέμελπα τὴν κόμην στέφων
 μὲ αἰγοκλήματος κλωνίον

Στροφάς τινὰς τοῦ Λαμαρτίνου,
 ἀγνώστους πόθους ἡσθανόμεν
 καὶ ὑπὸ ἀναίτιου θρήνου
 παιδίον ἐκυριεύμεν.

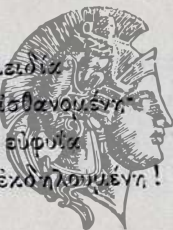
Τί ἔψαλλεν ὁ Λαμαρτίνος
 καὶ διατί ἐθρήνει τόσον ;
 πρὸς τί ἐκαίετο ἐκεῖνος
 ὃ ἔχων εἰς τὰ χεῖλη δρόσους

Ἠγνόουν ὅμως ἐνδομύχως
 ἡσθάνθην, ὡς ἡχὼ κρυφίαν,
 ν' ἀντιλαλῇται πᾶς του στίχος
 ἐπὶ τὴν νέαν μου καρδίαν.

Καὶ ὡς ἀνάμνησις ἀρχαία
εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐγεννᾶτο
εἰκὼν παρθένου, καὶ ὠραία
ἐμπρὸς μου αὕτη ἐπλανᾶτο.

Τὴν κόμην της ἀθρὰ ἐφίλει
προσπνέουσ' αὔρα ζεφυρίτις,
τὸ βλέμμα της γοργὸν ὠμίλει,
ἐξεδηλοῦτο ἡ ψυχὴ της.

Καὶ ἐμειδία, ἐμειδία
παιδὸς χαρὰν αἰσθανομένη·
ὦ! πόση, πόση εὐφροσύνη
εἰς τὴν μορφὴν ἐκδηλομένη!

Ἦδη ὁ Ἑσπερος ἐφάνη·
τὸ βλέμμα ἔστρεψα ἡρέμα
ἐκεῖ — πολλὰ περιλαμβάνει
παιδὸς πρὸς τ' ἄνω στρέφον βλέμμα.

Ἦ! εἶχον πάλλουςαν καρδίαν·
— Ἐντεῦθεν ἄρχοντ' αἱ ὀδύνηι —
ἐντός μου εἶχον ἁρμονίαν
τί σ' ἔπταισα ὦ Λαμαρτίνε;

Καὶ εἰς τὸν πατρικὸν μου οἶκον
 βραδὺς ἐπέστρεψα, ρεμβάζων,
 εἰς θλίψιν ἄρρητον ὑπείκων
 καὶ ὑπὸ τὸ βάρος μου στενάζων.

Ἔκει . . . ὦ, δὲν θὰ λησμονήσω
 στιγμὴν γενέτειραν δακρύων·
 συγγνώμην, ἂν μικρὸν δακρύσω,
 μή με καλέσητε παιδίον.

Περιπαθῆς ὥραία κόρη
 ἐπὶ τοῦ ὧμου κεκλιμένη
 τῆς ἀδελφῆς μου, ἐθεώρει
 τὸν Ἑσπερον, ὡς τεθλιυμένη.

Λῆφνης ἀνέτειλ' ἡ σελήνη
 καὶ ἐπὶ τῶν δύο κορασίδων
 τὴν λάμψιν τῆς πλουσίως χύνει·
 — Δακρύουσαν τὴν κόρην εἶδον!

Κ' ἐγὼ ἐδάκρυσα ἐπίσης,
 τοιαύτη τότε ἦτο ὥρα,
 θολή μ' ἐφάνη ὅλ' ἡ φύσις,
 θολή μοι φαίνεται καὶ τώρα.

Ὁ Ἑσπερος ὑπῆρξε πρώτη
 τοῦ ἔρωτος ἡμῶν αἰτία·
 ἐν τῇ νυκτὶ αὐτὸς ὑπνώττει,
 δὲν τὸν ἐθώπευσε πρωΐα.

Ἐντὸς τῆς νέας μου καρδίας
 ἀνάμνησις τις ὅμως μένει,
 καθὼς ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας
 λαμπρὸς ὁ Ἑσπερος προβαίνει.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

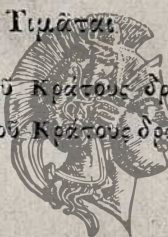

ΑΘΗΝΩΝ

Τιμάται

Διὰ τὸς ἐντὸς τοῦ Κράτους δραχ. 1, 50

Διὰ τὸς ἔξω τοῦ Κράτους δραχ. 1, 112

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000020573